

## บทนำ

ถนนสายโบราณรกร้าง ลมประจิมโชยพัด อากาศอมโซ  
ดวงอาทิตย์เคลื่อนคล้อยลงทางตะวันตก กลางแสงสายันท์มองเห็น  
เหล่าชายฉกรรจ์หลายร้อยคนบ้างนั่งบ้างนอน พวกเขาแต่ละคนรูปร่างสูงใหญ่  
ล้วนเป็นนักรบที่ผ่านสงครามมาโชกโชน ยามเคลื่อนไหวพร้อมกันกระทั่ง  
พื้นปรุเพียงสั่นสะเทือน แต่หากถึงยามจำเป็นพวกเขาก็สามารถเงียบกริบ  
ไร้เสียง แต่ละคนรับมือเข้าศึกได้นับร้อย

ชั่วขณะนี้พวกเขาต่างนิ่งเงียบไม่พูดจา บนทุ่งโล่งกว้างใหญ่ได้ยินเพียง  
เสียงบางอย่างดั่งขึ้นจากตรงโน้นที่ตรงนี้ที่

จ๊อก ๆ ๆ

จ๊อก ๆ ๆ

พวกเขาหิว...หิวมาก...หิวเหลือเกิน

ใต้ต้นสนสูงเสียดฟ้ามีบุรุษผู้หนึ่งนั่งอยู่ เขามีสองไหล่กว้าง แผลอก

## วิภวณนลภกรั 1

หนาแกร่ง รวมทั้งสองขาที่เพรียวยาวแข็งแรง อดกายพพทั้งห้าสลักลึกหาก  
หล่อเหลา แต่กลับกระด้างเย็นชาเกินไป ได้คิ้วดกเข้มที่คมเฉียบบอทั้งการคือ  
ดวงตาเหยี่ยวอันเฉียบไวดูต้น ริมฝีปากบางเม้มแน่นคล้ายไม่เคยยิ้มมาก่อน  
ฉู่ขวางเป็นผู้นำของพวกเขา ทว่า...ท้องของเขาก็ว่างเปล่าเช่นเดียวกัน  
เดิมพวกเขาเป็นกองพลชุดดำซึ่งห้าหาญที่สุด ยามอยู่กลางสมรภูมิ  
อานุภาพกร้าวแกร่ง ขนเผ่าป่าเถื่อนทางแดนเหนือได้ยื่นข้อเป็นตองอกสั้น  
ขวัญแขวน กรำศึกหนักมาสามปี เหล่าขนเผ่าป่าเถื่อนได้เห็นธงประจำ  
กองพลชุดดำเมื่อไรจะตื่นผวาเหยียดขาแผ่นหนีไปเมื่อนั้น หากได้พวกเขา  
ออกโรงก็เป็นเครื่องหมายว่าการศึกจะชนะแน่นอน

ทว่าเมื่อครึ่งปีก่อนสงครามยุติลง ราชสำนักปูนบำเหน็จรางวัลให้ใคร  
ต่อใครตามความดีความชอบ แต่กลับลืมปูนบำเหน็จให้เหล่าทหารผู้อาบ  
โลหิตต่างน้ำ ทันทีที่หมดสิ้นอันตรายเหล่าทหารหาญก็หมดค่า ส่วนฉู่ขวาง  
ผู้นำกองพลชุดดำออกเสียดชีวิตก็ได้รับเพียงตำแหน่งแม่ทัพ เขาเป็นทหาร  
แต่กำเนิด เชี่ยวชาญการนำทหารออกรบ เช่นฆ่าข้าศึกศัตรูในสมรภูมิ แต่  
กลับไม่รู้จักฉวยโอกาสนำขึ้นให้รีบดักแม่แต่น้อย

จนวันนี้ทำสงครามเสร็จสิ้นแล้ว เบียดหัวและเสียบยงอาหารของกองทัพ  
ก็กินจนหมดเกลี้ยง แม่ทัพเช่นเขาคนนี้ต้องมาระหกระเหินอยู่ตามชนบท  
กันดารห่างไกล อัดคัดถึงขนาดแม้แต่เครื่องแต่งกายออกศึกยังจำนำไปแล้ว  
ด้วยซ้ำ

ฉู่ขวางกำหมัดแน่น คิ้วดกเข้มขมวดมุ่น นั่งนิ่งอยู่ใต้ต้นไม้ ไม่แม้แต่  
จะเคลื่อนไหว

บุรุษผู้หนึ่งเดินทอดน่องเข้ามาหาช้าๆ บนร่างสวมเสื้อสีขาวนวล งาม

หล่อเหล่าประหนึ่งเทวดาจูติลงมาเกิด เมื่อมาอยู่ท่ามกลางกลุ่มชายฉกรรจ์  
ดิบเถื่อนจึงแลดูแปลกแยกอย่างเห็นได้ชัด

"ลูกพี่ พวกพี่น้องสกุลเขี่ยบอกว่ารากไม้แก่นนี้ขุดจนไม่เหลือแล้ว"  
ฉินปู้ฮ่วนบอกน้ำเสียงราบเรียบขณะอมยิ้มตรงมุมปาก รวากับไม้ทุกซักรื้อน  
ไปกับความหิวโหย

ฉู่วางเงยหน้าขึ้นจ้องหน้ากุนชื้อของตนชั่วครู่

"อ่านจดหมายฉบับนั้นอีกรอบซิ" เขาสั่ง

ฉินปู้ฮ่วนเลิกคิ้วขึ้น ล้วงกล่องหุ้มผ้าในแขนเสื้อออกมา ในกล่องมี  
กระดาษแผ่นหนึ่ง ตัวอักษรบรรจงเรียบร้อยเขียนด้วยหมึกยางสนชั้นหนึ่ง  
บนกระดาษชนิดขาวเกลี้ยงเงลา

พี่จู่ที่เคารพ

หลังจากเสร็จศึกกลับบ้านที่ทางใต้ ข้าก็ล้มป่วยด้วยโรคร้ายแรง เกรง  
ว่าจะมีชีวิตอยู่ได้อีกไม่นาน วันนี้มีห้วงอยู่เรื่องหนึ่งอยากขอให้ท่านช่วยเหลือ

ข้ามีน้องสาวอยู่คนหนึ่งนามว่าอู่อี อายุยี่สิบสามแล้วแต่ยังไม่ได้ออกเรือน  
เมื่อข้าจากไปแล้ว เหล่าคนพาลจะต้องมารังควานอู่อีและเมืองฮ่วนซาแน่  
ข้าใคร่ครวญดูแล้วอยากขอให้ท่านเดินทางลงใต้ แต่งงานกับน้องสาวของ  
ข้า ข้าจะได้หมดกังวล

พร้อมกันนี้ข้าได้แนบรายรับฉบับย่อในหนึ่งปีของเมืองฮ่วนซามาด้วย  
ฟางชื่อผู้ล้มหมอนนอนเสื่อ ณ เมืองฮ่วนซา ฤดูใบไม้ร่วงปีเก็งอู่

ฉินปู้ฮ่วนบรรจงพับจดหมายข้าๆ ก่อนจะฉิวปากให้กับรายรับฉบับย่อ

## วิภวณลงกรรค์ 1

ปีกนั้น

"สมุคบัญญัติฉบับย่อนี้ข้างนำตั้นตะลิ่งโดยแท้"

หากเนื้อความในรายรับฉบับย่อนั้นเป็นความจริง เช่นนั้นเมืองฮ่วนซำก็  
มั่งคั่งเท่าแวนแคว้นหนึ่งจริงๆ นะลิ

ฉูขวางจ้องรายรับฉบับย่อนั้นโดยไม่กล่าวอะไรอยู่นาน

"ฟางชื่อร่างกายอ่อนแอ คงทนได้อีกไม่นาน ถ้าท่านตกลงก็รีบออก  
เดินทางลงใต้โดยเร็วที่สุดจะดีกว่า" ฉินปู้ฮ่วนเสนอความคิดเห็น

ฉูขวางยังคงขมวดคิ้วมุ่นอยู่นั่นเอง เขาอยากจะทำปฏิเสศ ไม่ยินยอม  
'พลีกาย' แต่ท้อกลับยึดมั่นความเห็นต่างออกไป ส่งเสียงร้องอย่างหิวโหย

นำตายนัก! เขาต้องการเงิน ทหารได้สังกัดของเขาก็ต้องการเสบียงอาหาร  
เช่นกัน เหล่าพี่น้องติดตามเขาออกเสียงชีวิตโดยไม่ปริปากบ่น เขาเป็น  
ผู้บังคับบัญชา ไม่อาจทนเห็นทหารทั้งหลายหิวตายไปต่อหน้าต่อตาได้

หากเทียบกับการหิวตายกลางถิ่นทุรกันดาร การแต่งหญิงสาวที่ไม่เคย  
เห็นหน้าคนหนึ่งเป็นภรรยาทำให้เรื่องที่ได้รับได้ยากถึงเพียงนั้น

เซี่ยเต้าเหรินเดินเข้ามา หิวโหยจนมือเท้าไร้อิริวแรง ข้างหลังตามมา  
ด้วยเซี่ยสือเหรินพี่ชายฝาแฝด

"ท่านอาเลียบบอกว่าปล่อยให้หิวอย่างนี้ต่อไปไม่ใช่หนทางแก้ไข เย็น  
นี้ให้เชือดม้าของเขามาให้เหล่าพี่น้องดับความหิว"

"ไม่ได้!" ฉูขวางตะคอกเสียงดังสะเทือนลั่นทุ่งโล่ง

อาขาเปรียบเสมือนชีวิตจิตใจของทหาร จะฆ่าทิ้งไม่ได้เป็นอันขาด!

บรรดาทหารกล้าพากันเงยหน้ามองเขาด้วยความฉงนสนเท่ห์ บนหลาย  
ร้อยใบหน้าล้วนเขียนคำว่า 'หิว' ไว้ตัวโตๆ สถานการณ์บีบให้คนไม่มีทางเลือก

เขาไม่เหลือที่ให้ปฏิเสธแล้ว

"ไปกัน" ฉูขวางเอ๋ยปาก น้ำเสียงโหดเหี้ยม อารมณ์ของเขายัง  
 เครียดเคร่งยิ่งกว่ายามสู้รบกับชนเผ่าป่าเถื่อนเสียอีก เพราะถึงอย่างไรการ  
 ถูกบีบบังคับให้แต่งผู้หญิงแปลกหน้าคนหนึ่งเป็นภรรยาก็หาใช่เรื่องน่าปิติ  
 ยินดีเลยจริงๆ

"ไปไหนรี" เชี่ยเต๋าเหรินงุนงสงสัย

"แดนใต้ เมืองฮ่วนซา"

"พวกเราจะทำอะไร"

หา? ต้องเดินทางลงใต้หรือนี่ พวกเขาหิวจะตายอยู่แล้วนะ!

"แต่งงาน" ฉูขวางตอบเสียงเย็น

"หา? ใครจะแต่งงานกัน" เชี่ยสี่เหรินเกาศีระชะ นึกว่าลูกพี่ใหญ่หิว  
 จนเลอะเลือนไปเสียแล้ว

ฉินปู่ฮ่วนตบ ๆ ชายเสื้อ ท่วงท่าพลั้งสง่า รอยยิ้มของเขาไม่ลดน้อย  
 ลงเลยยามบอกเล่าที่มาที่ไปให้สองพี่น้องฟังคร่าว ๆ

พี่น้องสกุลเชี่ยอ้าปากทอ แม่ได้ยินว่าจะมีอาหารให้กิน ในใจเบิกบาน  
 ยินดีสุดประมาณ กระนั้นเมื่อคิดถึงจุดยืนของหัวหน้าที่เคารพรักก็อดห่วง  
 กังวลแทนเขาไม่ได้

"หัวหน้า ท่านแน่ใจหรือ ผู้หญิงอย่างไรก็ไม่รู้ อายุเลยยี่สิบสามแล้ว  
 ยังแต่งไม่ออก ต้องให้พี่ชายฝากฝังกับผู้อื่นก่อนตาย ข้ายังมีมอทรัพย์สมบัติ  
 น่าตื่นตะลึงให้เป็นสินเดิมอีกด้วย" เชี่ยสี่เหรินกล่าวสีหน้าจริงจัง หัวคิ้ว  
 ขมวดมุ่น

หญิงสาวอายุยี่สิบสามควรเป็นมารดามีลูกหลายคนตั้งนานแล้ว

## วิรุณชนลงกรรค์ 1

ฟางอุ้อีคนนีเอนย้งเป็นหญิงโสตออยู่ได้

อุ้อววงหันกลับมอลงตอลใส่คนท้งสอง สีน้หน้าดูตันอิมคริม

"ดีไม่ตีจุมูกของนางอจมีเนื้องอกก็ได้นะ" เขียเต้าเหรินไม่ได้สำเหนียก

ว่าบรรยากาศผิดปกติ ย้งคงเอ่ยปากออกอความคิดเห็น

สวรกรค์! คิตดูสิ ผู้หญิงที่จุมูกมีเนื้องอกปุดขึ้นม่านากลัวเพียงใด

อุ้อววงก้าวยาวๆ เข้มาตกรวงวัลให้สองพี่น้องคนละหนึ่งหมัด ก่อน  
จะพลิกตัวขึ้นอชชาด้วยท่าทางแคล่วคล่อง

"ถอนค้าย!" เขาตะโกนบอกขณะสีหน้าย้งคงงอง้า

กองพลชุดดำหลายร้อยคนทำตามคำสั่งอุ้อววง ถอนกระโจมขึ้นชี่  
อชชช ห้อตะบั้งรวดเร็วปานลมกรรต มุ่งหน้าไปย้งเมืองฮ่วนชชชซึ่งอยู่ทงใต้  
ไปหาอาหารร้อนๆ และมุ่งหน้าไปหาฟางอุ้อีช่นกัน

## 7

แดนใต้ซึ่งอากาศอบอุ่นเสมือนฤดูใบไม้ผลิตลอดทั้งปีมีแม่น้ำฮวนซำ  
ริมฝั่งแม่น้ำขุดเป็นทะเลสาบชื่อเดียวกัน ข้างทะเลสาบมีเมืองแห่งหนึ่งชื่อ  
ว่าเมืองฮวนซำ

ดินแดนทางใต้ที่อุดมสมบูรณ์มั่งคั่งก็คือเมืองฮวนซำนั่นเอง!

ศึกสงครามหลายปีที่ผ่านมา นั้น เพลิงสงครามที่ลุกลามทั่วดินแดน  
ทางตอนเหนือไม่ได้ส่งผลกระทบมาถึงเมืองทางใต้แม้แต่น้อย กลับทำให้  
ศูนย์กลางการค้าย้ายลงใต้ เมืองฮวนซำได้เจ้าเมืองหลายยุคหลายสมัย  
ปกครองดูแล กิจการสาวไหม ปั่นไหม และค้าขายไหมของเมืองผูกขาด  
การค้าแพรไหมมาหลายสิบปี จำรายอันดับหนึ่งในหล้า กระทั่งยามราชสำนัก  
ขาดเงินทำสงครามยังต้องมาขอความช่วยเหลือจากเจ้าเมือง

ยามนี้ผู้สืบทอดทรัพย์สินมหาศาลเหล่านี้คือฟางอู้อี้

คฤหาสน์แบบทางใต้อันงามสง่าเจียบสงบ ปลูกสร้างด้วยกำแพงสีอ่อน

## วิภวณนลวงกรก 1

และกระเบื้องเคลือบสี มีระเบียบทางเดินติดน้ำ สวนดอกไม้ ลานบ้าน อีกทั้ง เรือนริมน้ำมากมายหลายหลัง ห้องโถงใหญ่ซึ่งเป็นที่ชุมนุมของสกุลฟาง ดิดกรอบหน้าต่างสลักลาย มีโต๊ะเก้าอี้ไม้จันทน์จัดวางไว้ บนที่นั่งประธาน ที่ปูพรมผ้าปักมีหญิงสาวแรกอรุณนั่งอยู่คนหนึ่ง

ครั้นมองให้ถี่ถ้วน ผู้ที่นั่งอยู่บนเก้าอี้ล้วนเป็นสตรีทั้งหมด กลุ่มคนที่ รวมตัวทำงานอยู่ในห้องนี้ไม่มีบุรุษสักครึ่งคน

ฟางอู้อีซึ่งนั่งอยู่บนเก้าอี้ประธานวางสมุดบัญชีลง ทอดตามองออกไปไกล แสงอาทิตย์ทอดลวดกรอบหน้าต่างเข้ามา ชับให้ดวงหน้านางแลดู งามละเอียดยิ่งขึ้น นางคล้ายนางพรายซึ่งผุดขึ้นจากน้ำไม่มีผิด นุ่มนวล อ่อนช้อยปานไร้กระดูก งามดั่งเทพธิดา เพียงพอจะพาให้บุรุษวิญญูณ หลุดลอย

ดวงหน้าเล็กเจิดฉันทมองออกไปนอกหน้าต่างเป็นครั้งที่เท่าไรแล้วก็ไม่อาจจู้ได้

เสียงฝีเท้าเล็กเบาดังขึ้น สาวใช้ยกน้ำชาเดินมาถึงหน้าประตู ย่อกาย คารวะ ท่าน้ำเซียงผู้ดูแลขยับร่างกายอ้อมเอิบ ยื่นมือออกไปรับถาดน้ำชามา กำชับอะไรเบาๆ สองสามคำ แล้วจึงส่งสัญญาณให้สาวใช้ถอยออกไป ก่อน จะปรนนิบัติบรรดาผู้ที่อยู่ในห้องโถงใหญ่ด้วยตนเอง

"มาแล้ววี มีข่าวบ้างไหม" ฟางอู้อีถามขึ้นอย่างไม่รอช้า

"ไม่มีเลย" ท่าน้ำเซียงตอบโดยไม่เงยหน้าขึ้น

ดวงหน้าเล็กของฟางอู้อีหมองสลดลง แสนจะผิดหวัง ซ่อนหน้าลาง กับสมุดบัญชีอีกครั้ง สามารถได้ยินเสียงถอนหายใจอย่างกลัดกลุ้มแว่วมาจากด้านหลังสมุดบัญชีได้ร่างๆ



"เจ้าตื่นตื่นกันงวลหรือ" ท่านน้ำเซียงถามขึ้น

"เปล่า"

ตื่นตื่นกันงวลนะรี นางจะตื่นตื่นกันงวลได้อย่างไร...

ท่านน้ำเซียงเดินเข้ามา จับสมุดบัญชีในมือนางพลิกกลับหัว

"เจ้าอ่านกลับหัวแล้ว"

"อ้อ" นางขานรับเสียงแผ่ว คลายมือน้อยที่กำลังอยู่ เอาฝ่ามือเช็ดดูกับ  
กระโปรง ฝ่ามือนางขึ้นไปด้วยเหงื่อ ทำเอาสมุดบัญชีเปรอะเปื้อนหมด

ท่านน้ำสี่ทำเรื่องสายตามองมา สีหน้าท่าทางเยียบเย็นดูน่าค้างแข็ง  
ชวนให้คนเกรงขาม นางขำนาญด้านการแพทย์ บุคลิกท่าทีเย็นชา แต่กลับ  
ช่วยเหลือผู้คนมานับไม่ถ้วน

"เป็นที่ชายของเจ้าจับเจ้าหมั้นหมายกับคนผู้นั้น" นางกล่าวเสียงแข็ง  
วาจาแฝงความนัยขณะทำเรื่องมองสาวน้อยที่กำลังหน้างุดคนนั้น

"ขำรู้แล้ว" ฟางอุ้อป่นพึมพำ

ท่านน้ำกลุ่มนี้ต่างเชี่ยวชาญงานคนละแขนง ล้วนเป็นสหายรักของ  
มารดา ยามยังมีชีวิต ก่อนที่ฟางอุ้อจะลี้มตาดูโลก พวกนางก็ลงหลักปักฐาน  
อยู่ที่เมืองฮ้วนซาแล้ว ความเป็นห่วงเป็นใยที่พวกนางมีต่อฟางอุ้อไม่ได้อย่าไป  
กว่ามารดาแท้ๆ เลย

เพราะเป็นห่วง พวกท่านน้ำจึงจู้จี้กับเรื่องใหญ่ในชีวิตนางกันมาก นับ  
ตั้งแต่กล่องจดหมายถูกส่งออกไป พวกนางก็ป่นขรมทุกวี่ทุกวัน ป่นจน  
ฟางอุ้อหูชาไปหมดแล้ว

"อย่ากังวลไปเลย บางเรื่องอาจยังพอประนีประนอมกันได้ อุ้ออาจ  
ไม่ต้องแต่งให้แม่ทัพผู้นั้น"

## วิรุณหลงครัก 1

ผู้ที่นั่งอยู่บนม้านั่งตัวเดียว มีอกม้วนตำราอยู่นั้นคือท่านน้ำเสวีย์ รูปร่างนางสูงใหญ่ มีความรู้สึกซึ่งกว้างขวาง ฟางอู้อี้ได้นางขึ้นนำดูแล ศึกษาเล่าเรียน ตำราคัมภีร์มากมายหลายแขนง

ฟางอู้อี้ส่ายหน้า มองท่านน้ำทั้งหลาย "ไม่ได้หรอก เรื่องนี้จะกลับคำไม่ได้"

คนตายไม่อาจฟื้นคืน...ไม่ใช่หรือ ก่อนตายพี่ชายได้หมั้นหมายนางกับผู้อื่น คำสัญญาสำคัญเหนือสิ่งอื่นใด จะรอให้พี่ชววงเดินทางมาถึง แล้วค่อยบอกเขาไปว่าสกุลฟางคิดจะผิดคำสัญญาไม่ได้หรอก

อีกอย่าง นางก็ไม่อยากคืนคำสัจนิรันดร์

"ข้าก็ยังไม่เห็นดีเห็นงามด้วยอยู่ดี" ท่านน้ำสี่ส่ายหน้า สีหน้าแววตาเยือกเย็น

"ท่านแสดงออกชัดเจนมาตั้งแต่ต้น" ฟางอู้อี้กล่าวเสียงเบา ชบดวงหน้าเล็กลงกับสมุดบัญชี

ในบรรดาท่านน้ำทั้งหลาย ท่านน้ำสี่คัดค้านรุนแรงที่สุด

"เออละ ให้อู้อี้ตัดสินใจเองเถอะ" ท่านน้ำเสวีย์บอกน้ำเสียงราบเรียบ จับพู่กันจุ่มหมึกสีชาดเขียนคำวิจารณ์กำกับลงบนหน้าหนังสือ

"เจ้าตามใจนางมากเกินไปแล้วนะ"

ท่านน้ำเสวีย์ยิ้มน้อยๆ มองฟางอู้อี้ด้วยสีหน้าแววตาอ่อนโยนใจดี เด็กคนนี้รูปร่างหน้าตาเฉิดฉินดังหยกแกะสลัก ทั้งยังฉลาดเฉียบแหลม ใจดีมีเมตตาที่น่ารักน่าใคร่ แล้วใครจะไม่รักใคร่เอ็นดูนางได้เล่า

ท่านน้ำเซียงโง่โง่ตัวรินน้ำชาเสียบๆ ไม่ได้ร่วมวงโต้เถียงด้วย

ลูกผู้หญิงถึงวัยออกเรือน นางปลาทปลาปลื้มใจเหลือล้นที่ฟางอู้อี้จะได้

เป็นฝั่งเป็นฝาแล้ว หากทุกอย่างราบรื่น ไม่นานว่าเวลานี้ของปีหน้า ใน  
 คฤหาสน์อำจมีทารกอ้วนจ้ำม่ำเพิ่มเข้ามาคนหนึ่งก็เป็นได้ นางสามารถเห็น  
 แก่ทารกน้อย ยอมรับเขยแปลกหน้าได้

"อ๊ะ ข้าควรสอนเจ้าก่อนว่าเรื่องในห้องหอเป็นอย่างไร คินวันแต่งงาน  
 เจ้าจะได้ไม่หวาดผวา" ท่านน้ำเซียงหยิบผ้าแพรมาเช็ดโต๊ะกลางห้องหน้า  
 ฟางอู้อี

ฟางอู้อีขบริมฝีปากแดง แก้มนวลร้อนผ่าวผุดสีแดงเรื่อสองวง

"ยังไม่จำเป็นกระมัง!" นางก้มหน้าดูยี่งขึ้น ผิวขาวเนียนดุจหิมะเกือบ  
 จะประทับรอยหมึกบนหน้าสมุดบัญชีอยู่รอมร่อ

"นางรู้เรื่องมาตั้งนานแล้วละ" ท่านน้ำเสวี่ยพลิกหน้าหนังสือพลางบอก  
 ด้วยสีหน้าเรียบเฉย

เคร่งๆ

ถ้วยกระเบื้องชั้นดีหลายใบร่วงหล่นลงพื้น น้ำชาหกเลอะเต็มพื้น

"รู้แล้วรี!" ท่านน้ำเซียงประหลาดใจสุดประมาณ

เรื่องในห้องหอพรรณนี้ หญิงสาวที่ยังไม่ได้ออกรือนจะรู้เรื่องได้อย่างไร  
 แม้จะกล่าวว่าฟางอู้อีได้รับการศึกษาเลี้ยงดูเหนือกว่าหญิงสาวธรรมดาทั่วไป  
 กระนั้นเรื่องระหว่างหญิงชาย พวกนางไม่เคยสอนนางมาก่อนเลยนะ!

"หนังสือต้องห้ามในหอสมุดหายไปหลายเล่ม"

ฟางอู้อีรวบรวมความกล้าด้วยจำเป็นต้องเอ่ยปาก แต่กลับไม่ยอม  
 เกยหน้าขึ้น แก้มนวลแนบติดกับสมุดบัญชีอย่างเป็นทางการ

"อืม ใ้ว่าข้าเป็นคนเอาไปนี่" นางกล่าวเสียงอู้อี

"เช่นนั้นทำไมข้าถึงหา 'เสียงรัญจวนในห้องหอ' เจอในห้องหนังสือ

## วิภวกรรมนลภกรกั 1

ของเจ้า หรือว่าสาวใช้คนไหนต้องการบ้ายสี่เจ้า ถึงได้เอาหนังสือเล่มนั้น  
ไปไว้ในนั้น" ท่านน้ำเสวียเลิกคิ้ว

ท่านน้ำเสวียขมวดคิ้ว "ต้องตามพวกสาวใช้มาถามดูไหม"

"ไม่...ไม่ต้องหรอก" ฟางอู้อีรีบร้อนเงยหน้าขึ้น โบกสองมือเป็นพัลวัน  
ดวงหน้าแดงช้ำ

เรื่องน่าอายพรรคนั้นยังรู้เรื่องน้อยคนเท่าไรยิ่งดี ไม่จำเป็นต้องตามเหล่า  
สาวใช้มาสอบสวนหรอก

"เข้ายอมรับผิดแล้วสิ?" ท่านน้ำเสวียถาม

"ยอมรับแล้ว" นางถอนหายใจ ไม่อาจต้านทานการไล่ต้อนของ  
ท่านน้ำเสวียได้

หัวคิ้วของท่านน้ำสี่ไม่ได้คลายออก

"เจ้าเอาแต่ขลุ่ยอยู่ในห้องหนังสืออ่านหนังสือต้องห้ามพวกนี้ล่ะรี"

"เจ้ายังรู้จักเอาหนังสือเล่มนั้นสอดไว้ใน 'กลยุทธ์ขุนโจร'\* ซ่อนอย่าง  
พิถีพิถันอีกด้วย" ท่านน้ำเสวียบอกอย่างละเอียดโดยไม่มีตกหล่น

สายตาหลายคู่จ้องมองมาทางฟางอู้อี นางมีท่าทางร้อนตัว แต่แล้ว  
ในใจก็เกิดไม่ยอมแพ้ขึ้นมา

"ที่ผู้ชายยังอ่านได้ แล้วทำไมข้าอ่านบ้างไม่ได้" นางเข็ดคางสูง

กล่าวว่านางเอาแต่ขลุ่ยอยู่ในห้องอ่านหนังสือต้องห้ามเหล่านี้ มันออก  
จะเกินความจริงไปอยู่บ้าง เวลาว่างงานไม่มีอะไรทำ กอปรกับเกิดความ  
อยากรู้อยากเห็นเท่านั้นที่นางจะพลิกอ่านสักสองสามหน้า จะว่าไปแล้ว  
ถ้อยคำในหนังสือเหล่านี้จะ...ออกจะ...

\* ตำราพิชัยสงครามขุนโจรหรือตำราพิชัยสงครามขุนวู เขียนโดยนักยุทธศาสตร์ปลายสมัยซุนวูนามว่าซุนอู๋ (ซุนวู) เป็น  
ตำรารบที่ชาวจีนในรุ่นหลังนำมาประยุกต์ใช้ในการทำสงครามเรื่อยมา จนถึงปัจจุบันก็ยังใช้เป็นแนวคิดในการทำธุรกิจด้วย

วงแดงเรืออาบย้อมพวงแก้มอีกครั้ง ครั้นนี้ถึงถ้อยคำในหนังสือ นาง  
ก็ลอบทอบหายใจเสียงหนึ่ง

"แต่เจ้าเป็นหญิงสาวที่ยังไม่ได้ออกรเรือนนะ!"

หญิงสาวบริสุทธิ์ผู้ต้องขโมยอ่านหนังสือต้องห้ามอย่างนั้นหรือ นี่เป็น  
เรื่องน่าตื่นตะลึงอย่างยิ่งเชียว หากถูกคนช่างพุดรู้เข้าจะต้องเอาไปโพนทะนา  
ทั่วแน่

"ผู้ชายที่ยังไม่ได้แต่งงานก็แอบอ่านหนังสือต้องห้ามพรรคนี้อยู่บ่อย ๆ  
เหมือนกันไม่ใช่หรือ" ฟางอู้อี๋ข่มกตความรู้สึกกระดากอายในใจลง แค้นเสียง  
เฮอะพลางยกถ้วยชาขึ้นจิบน้ำชาอย่างช้า ๆ ไม้รีบร้อน

นอกประตูมีเสียงฝีเท้าดังแว่วมาอีกครั้ง ครั้นนี้ฟังดูลนลานและเร่งร้อน  
เคลื่อนเข้ามาใกล้อย่างรวดเร็ว

"คุณหนูเจ้าคะ คุณหนู!" ชุนปู้และซิ่วอี๋ สาวใช้ข้างกายทั้งสองถลัน  
ตามกันเข้ามาในห้องโถงใหญ่ หายใจกระหืดกระหอบ สีหน้าตื่นตระหนก  
ตะโกนบอกน้ำเสียงเร่งร้อน "มาแล้วเจ้าคะ มาแล้ว"

ฟางอู้อี๋ทั้งท่าน้ำทั้งหลายซึ่งหันมองหน้ากันเล็กน้อยแล้ววิ่งไปที่ประตู  
ดวงตาระจ่างใสดูจากรน้ำในฤดูใบไม้ร่วงทอประกายสว่างไสว

"เขามาแล้ววี" นางรีบถามขึ้น

มาแล้วหรือ ในที่สุดชู้ชว่างก็มาแล้วหรือ

ชุนปู้ทอบแสกหายใจไม่ทัน หลังจากทอบติด ๆ กันสองสามทีกลับยัง  
เอื่อยไม่ออกสักครึ่งคำ ซิ่วอี๋หายใจคล่องได้ก่อนจึงชิงเอ่ยว่า "ไม่ใช่เจ้าคะ  
คุณหนู คนที่มาไม่ใช่เจ้าเมืองในขนาดตของพวกเรา แต่เป็นโจรผู้ร้ายเจ้าคะ!"

## วิรุณหลวงครัก 1

คู่ขวางยังไม่มาปรากฏกาย โจรผู้ร้ายกลุ่มหนึ่งก็จึงมาถึงก่อน  
ภายในเมืองฮ่วนซา ระฆังเตือนภัยดังก้องกังวาน บรรยายอากาศสงบสุข  
ถูกกวาดทิ้งไปไม่เหลือ เมืองทั้งเมืองเตรียมการรบ

ฟางอู้อียกชายกระโปรงผ้าปักพุ่งออกจากคฤหาสน์ นางควบอาษา  
นำไปเป็นคนแรกโดยทิ้งสวาทให้ทั้งสองไว้เบื้องหลัง รวดเร็วประหนึ่งกวางน้อย  
ประเปรียว

"ลั่นกลองประจำการ!" นางร้องตะโกนพลางวิ่งขึ้นกำแพง ก่อนจะยืน  
ทอดตามองไปไกล ๆ อยู่บนสันกำแพง ที่สูงลมกระโชกแรง ลมกระหน่ำ  
พัดอารมณ์ของนางโบกสะบัดจนส่งเสียงดังพับ ๆ

"คุณหนู พวกโจรอยู่ห่างจากเมืองไปทางเหนือสามลี้ กำลังจะปิด  
ประตูเมืองโดยเร็วที่สุดอยู่" คนยืนยามรายงานด้วยสีหน้าเคร่งเครียด

ฟางอู้อีพยักหน้า มองไปทางเหนือนอกเมือง ที่นั้นขบวนอาชากำลัง  
ควบตะบึงมา หอบเอาฝุ่นทรายสีเหลืองฟุ้งตลบเป็นระลอก

คนทั่วหัวลำต่างรู้ว่าเมืองฮ่วนซาอุดมสมบูรณ์มั่งคั่ง ในสายตาเหล่าโจร  
ผู้ร้าย เมืองแห่งนี้มีค่าเทียบเท่าแกะอ้วนพิตัวหนึ่ง มีโอกาสเมื่อไรเป็นต้อง  
ยกพลมาราวี

น่าขงนั้! คนที่นางพะวงหาอยู่ในใจไม่มาปรากฏตัวสักที พวกโจร  
ขวางหูขวางตากกลับมาเยือนแทนเสียนี้ เจ้าพวกคนไม่รู้จักกาลเทศะ คิดจะทำ  
ให้นางเสียอารมณ์หรือไร

"เป็นโจรจากที่ไหนกัน" ฟางอู้อีถามขึ้น ขณะหริ่ตามองเหล่าโจรผู้ร้าย  
กำเริบเลียบสานซึ่งเคลื่อนเข้ามาใกล้ทุกขณะ

"ดูจากการแต่งตัวไม่ใช่หมาป่าภูเขาขอรับ" ชาวเมืองคนหนึ่งบอก มือ

กุมดาบเตรียมรับศึก ชาวเมืองทั้งหลายต่างเคยฝึกป้องกันตนเองมาก่อน  
นางพยักหน้า

"ปีนี้ฝนตกพอเพียง เก็บเกี่ยวผลผลิตได้ดี เป็นปีที่อุดมสมบูรณ์ พวก  
หมาป่าภูเขาคงไม่มาหาเรื่อง นอกจากนี้ก็ไม่ได้ยินเสียงธนูด้วย คงเป็นพวก  
ทหารเหลือเดนจากทางเหนือกระมัง พอได้ยินข่าวว่าฟางชื่อตาย ในเมือง  
เหลือแต่ผู้หญิง เลยคิดจะฉวยโอกาส"

ลมกระโชกม้วนหอบอย่างบ้าคลั่ง ผมยวของฟางอุ้อปีลิวสยากลาง  
สายลม งามตราตรึงจนคนต้องกลั่นลมหายใจ

"ราชสำนักเองก็จริง ๆ เลยนะ โฉนปล่อยให้ทหารเหลือเดนเหล่านี้  
วิ่งปล่านไปทั่วได้" ชุนบูและชีวอซึ่งเวลานี้เพิ่งวิ่งขึ้นมาถึงบนกำแพงบนพลาง  
หอบหายใจแฮก ๆ

สิ้นกำแพงลมแรง พวกนางต้องกอดกันไว้ถึงจะยืนให้มั่นคงได้พออุโ  
ทว่าฟางอุ้อกลับยืนอยู่ตรงจุดที่สูงที่สุดด้วยท่าทางสงบนิ่งมั่นคง ท่ามกลาง  
ลมกระโชกแรง เรือนร่างแบบบางไม่สั่นคลอนแม้แต่น้อย

"อย่าวิพากษ์วิจารณ์ราชสำนัก" ฟางอุ้อขมวดคิ้วโก่งเอ่ยเตือนออกมา  
หลังสงครามซึ่งกินเวลานานสามปียุติลง ชนเผ่าป่าเถื่อนแตกพ่ายกลับ  
ไป เหล่าทหารบางส่วนคืนถิ่นฐาน บางส่วนกลับกลายเป็นโจรผู้ร้ายเร่ร่อน  
กระจัดกระจายไปทั่วเหนือใต้ กลายเป็นปัญหาใหญ่ที่ชวนให้คนปวดเศียร  
เวียนเกล้า

คนเหล่านั้นล้วนผ่านสมรภูมิมาแล้ว ใจคอโหดเหี้ยมกระหายเลือด ฆ่า  
คนได้โดยไม่กะพริบตา กลัวแต่ว่าชาวบ้านธรรมดาในเมืองจะไม่ไขว่คว้าต่อสู้  
ของพวกเขา

"จุดไฟสัญญาณ!" นางตะโกนสั่ง

"ขอรับ"

ใครบางคนน้อมรับคำสั่ง โยนคบไฟเข้าไปในแท่นจุดไฟ เปลวไฟลุกโชนอย่างรวดเร็ว แม้จะเป็นเวลากลางวันยังแลดูสะดุดตาเป็นพิเศษ แท่นไฟสัญญาณทางตะวันออกของเมืองที่ห่างออกไปสามลี้ก็ตอบรับในทันที จุดไฟสัญญาณขึ้นเพื่อส่งข่าวไปทางนอกเมือง

"คุณหนู เจ้าเมืองใกล้เคียงพอได้เห็นไฟสัญญาณจะต้องส่งทหารมาช่วยแน่นอนเจ้าค่ะ" ขุนบุญเอ๋ยขึ้นหมายจะให้คุณหนูวางใจลงบ้าง ทว่าแม้ปากจะกล่าวเช่นนี้ ครั้นได้เห็นโจรหน้าตาตมึงทึ่งเหล่านั้น นางก็ยังคงใจกลัวจนมือเท้าอ่อนไปหมด

ฟางอู่อียังคงขมวดหัวคิ้วมุ่น ไม่ได้ดึงสายตากลับมา

"เมืองจันทน์ที่อยู่ไกลที่สุดห่างจากที่นี่ห้าสิบลี้ ก่อนที่ทหารกองหนุนจะเร่งรุดมาถึงเป็นช่วงเวลาที่ยันตรายที่สุด"

พวกโจรผู้ร้ายโหดเหี้ยมอำมหิตเกินชั้น แม้ในเมืองจะมีกองพลอารักขา กระนั้นก็เป็นเพียงชาวบ้านธรรมดาที่ได้รับการฝึกหัดมาเล็กน้อย นางจะให้ชาวบ้านไปตายเปล่าไม่ได้

"เรียกมือธนูขึ้นมามบนกำแพง ขนธนูในเมืองมาให้หมด ก่อนที่ทหารกองหนุนจะมาถึง จะให้พวกโจรเข้าเมืองมาไม่ได้แม้แต่คนเดียว"

นางจะยิงธนูใส่โจรผู้ร้ายเหล่านั้นให้ร่างกายเต็มไปด้วยธนูเหมือนเม่นเลยทีเดียวน

พวกผู้ขายออกวังพร้อมกับตะโกนป่าวประกาศไปด้วย ผู้คนในตัวเมืองเคลื่อนไหวทันที ขนธนูเป็นมัด ๆ มากองไว้บนกำแพง



"คุณหนู โปรดกลับไปในคฤหาสน์ก่อนเถาะขอรับ" คนยืนยาม ตะโกนบอก ไม่อยากให้นางมาเสี่ยงอันตรายอยู่บนกำแพง

"ไม่ ฟางชื่อจากไปแล้ว ควรเป็นข้าออกหน้าปกป้องเมืองร่วมกับ พวกเจ้า" ฟางอุ้อปฏิเสธ หยิบคันศรขึ้นแล้วเข้าไปประจำตำแหน่งพร้อมกับ คนทั้งหลาย จากนั้นก็กางสายธนูเตรียมเล็ง

ถึงจะรู้ทั้งรู้ว่าโอกาสชนะมีไม่มาก นางก็ต้องพยายามให้ถึงที่สุด นางฟางอุ้อจะไม่ยอมตกเป็นเหยื่อของโจรผู้ร้ายเด็ดขาด!

"ไม่มีเหตุผลที่จะให้ผู้หญิงออกหน้ารับมือข้าศึกปกป้องเมืองร่วมกับ พวกผู้ชาย"

หาใช่กังวลความสามารถของคุณหนู แต่ผู้ชายทั้งหลายล้วนเป็นห่วง ความปลอดภัยของนางมากกว่า ในใจของชาวเมือง คุณหนูสำคัญเป็นที่หนึ่ง เสียวนะ

"ผู้หญิงเมืองส่วนชาทำได้" ฟางอุ้อตอบด้วยสีหน้าสงบเยือกเย็น ไม่ยอมจากไป เอาแต่เล็งธนูไปที่เหล่าโจรผู้ร้าย

ยังมีคนคิดจะเกลี้ยกล่อมให้นางถอยไป แต่จู่ๆ ก็มีเสียงเซ็งแซ่ดัง มาจากเชิงกำแพง ขบวนคนและอาชาปะปนอลหม่าน เสียงโห่ร้องดังสนั่น ฟ่า เหล่าโจรผู้ร้ายได้มาถึงหน้าประตูเมืองแล้ว กำลังคนและอาชาจำนวน หลยร้อยมาอออยู่ตรงเชิงกำแพง แน่นขนัดไปทั้งแถบ

ชายฉกรรจ์ผู้มีแผลเป็นบนใบหน้าคนหนึ่งชูดาบพลางควบอาชาสี่เหลื่อง มาถึงหน้าประตูเมือง แหงนหน้าขึ้นยิ้มเหี้ยมเกรียมให้ผู้คนบนกำแพง ท่าทาง จะเป็นหัวหน้ากองโจร

"ถ้าอยากมีชีวิตรอดก็เปิดประตูเมืองซะ ถ้าพวกเจ้าทำตัวดีๆ พวกเรา

ปล้นเงินแล้วก็จะไป แต่ถ้าวรให้พวกเราบุกเข้าไปเอง อย่ามาโทษว่าพวกเรา  
ฆ่าสัตว์ตัดชีวิตแล้วกัน"

เขาเลิกคิ้วด้วยความประหลาดใจ ตกตะลึงที่เห็นธนูข้างสายพร้อมยิง  
หลายร้อยคัน ยังนึกว่าเมืองฮ้วนซาไม่มีบุรุษเป็นเจ้าบ้านแล้วชาวเมืองจะยอม  
จำนนแต่โดยดีเสียอีก นึกไม่ถึงเลยว่าพวกเขาจะกล้าต่อสู้ขัดขืน

"ฝันไปเถอะ!" เสียงกังวานใสสะท้อนก้องทั่วแนวกำแพง

โจรผู้ร้ายที่อยู่ตรงเชิงกำแพงตะลึงงันไปตาม ๆ กัน นึกไม่ถึงว่าเวลา  
หน้าสิ่วหน้าขวานเยี่ยงนี้จะได้ยินเสียงของสตรี ดูท่าเมืองฮ้วนซาคงจะขาดแคลน  
คนจริงๆ เสียแล้ว หากไม่ไหนเลยจะเรียกผู้หญิงมาสมทบด้วยได้

"เป็นผู้หญิงนี่..." ชายฉกรรจ์ควบอาชญากรคนหนึ่งผิวปาก ซักอาชญา  
กรให้หมุนรอบหนึ่งด้วยอาการตื่นเต้น

"ผู้หญิง!" ชายฉกรรจ์ทั้งหลายหัวเราะครืน

"หน้าตาก็ไม่เลว! มีเอกลักษณ์ไม่เหมือนใครดี" ชายอีกคนตะโกนขึ้น  
ทำหน้าตาหยาบโลนพร้อมกับน้ำลายสอให้ฟางอู้อี้ที่อยู่บนกำแพง

มีผู้หญิงด้วยนะนี่! ซ้ำยังรูปโฉมเป็นเลิศอีกด้วย ทำให้พวกโจรโฉดกลุ่ม  
นี้ระริกระริยิ่งกว่าได้เห็นสมบัติพิสดานเสียอีก

"ไม่รู้ว่าเป็นเรื่องไรได้อารมณ์นั้นจะเป็นอย่างไร" มีคนตะโกนขึ้น

เสียงหัวเราะในกลุ่มโจรยังคงดังต่อเนื่อง ฟังบาดหูเหลือคณา สายตา  
ที่มองมาทางฟางอู้อี้จวบจ้วงหยาบโลนมากขึ้นทุกที

ชายฉกรรจ์โสโครกคนหนึ่งควบอาชญากรมาที่หน้าประตูเมือง มือหนึ่งกุม  
เชือก มืออีกข้างลูบคาง แสยะยิ้มให้ฟางอู้อี้

"รีบเปิดประตูเมืองเร็วเข้า ให้พี่ชายอย่างข้าได้รักใคร่เจ้า..."

ธนูดอกหนึ่งพุ่งฝ่าอากาศมาดังฟิว ธนูแม่นยำยิ่ง ยิ่งทะลุปากของคน  
ผู้นั้นตรงเผง อุตุวาจาที่เขาอ้างกล่าวไม่ทันจบไปพลัน แรงกำลังมากลั้น  
กระแทกอัดเข้าใส่ร่างคนผู้นั้นจนกระดอนขึ้นครึ่งเชีเยะ\* ก่อนจะเกิดเสียง  
ดู้บล่นลงบนหลังอาษาหนักหน่วง โลหิตสีแดงสดไหลออกมาจากศีรษะของ  
คนผู้นั้น อาบย้อมพื้นดินจนแดงฉานซ้ำๆ

ทุกผู้ตะลึงงัน เหล่าโจรผู้ร้ายที่เดิมหัวเราะเฮฮาอยู่ชั่วขณะนั้นล้วน  
หัวเราะไม่ออก พวกเขาจ้องมองสหายผู้ตายอนาถ ก่อนจะแหงนหน้าขึ้น  
มองฟางอู้อีบนกำแพงซ้ำๆ

นางยี่นตระหง่านอยู่กลางสายลมกระโชกแรง เส้นผมยาวปลิวสยาย  
จ้องมองกลุ่มโจรตรงเชิงกำแพงอย่างมุ่มม่น มือบางกุมคันศรซึ่งว่างเปล่า  
ไร้ลูกธนู สายธนูยังคงส่งเสียงสั่นสะเทือนไม่หยุด

ธนูดอกนั้น...หญิงสาวผู้นี้เป็นคนยิงออกมา!

"พอไปถึงปรโลกแล้ว อย่าลืมใช้น้ำแกงยายเม็งล้างปากให้สะอาดด้วย  
ละ" ฟางอู้อีตะโกนเสียงกังวานใสพร้อมกับดึงลูกธนูออกมาอีกดอก จากนั้น  
ก็โค้งคั่นง้างสายธนู

บรรยากาศเจียววังเวงประหนึ่งความตายตลบอบอวลนอกกำแพงเมือง  
หน้าตาเหล่าโจรผู้ร้ายค่อยๆ แปรเปลี่ยนเป็นมิดเบี้ยวดูร้าย กระชับดาบกระบี่  
ในมือแน่นยิ่งขึ้น

ฉับพลันเสียงคำรามก็ดังก้องฟ้า

"ฆ่านางทิ้งซะ ฆ่านางผู้หญิงคนนี้ให้ตาย!"

"ฆ่ามัน!"

\* เชีเยะ (ฉือ) เป็นหน่วยมาตรวัดของจีน สมัยโบราณเทียบระยะประมาณ 10 นิ้ว หรือหนึ่งส่วนสามเมตร ปัจจุบันยังใช้  
คำนี้ในความหมายว่าฟุต

## วิภวณนลภครก 1

"ล้างแค้น!"

เหล่าโจรผู้ร้ายแผดเสียงตะโกนอย่างบ้าคลั่งผสมกับเสียงร้องของ  
อาชญากรสถานการณั้สับสนอลหม่านขึ้นทบทวี พวกเขาคลุ้มคลั่งขึ้นมากันแล้ว  
เส้นโลหิตในดวงตาปูดโปนด้วยความเดือดดาล

ประสบกับการต่อต้านขัดขืนนั้นเป็นเรื่องเล็ก แต่ที่ทำให้พวกเขาคลื่น  
ไม่ลงคือการถูกผู้หญิงคนหนึ่งยิงธนูทำทายเป็นเหตุให้สหายต้องมาจบชีวิต  
ไปคนหนึ่ง สำหรับพวกเขาแล้ว เรื่องนี้หยามน้ำหน้ากันเกินไป

"ยิงธนู!" ฟางอู้อี้ตะโกนสั่ง เหล่ามือธนูดำเนินการตามคำสั่งทันใด  
ธนูพุ่งฉิวไปยังด้านล้างกำแพงประหนึ่งท่าฝนโดยพลัน

หัวหน้าโจรวัดแกว่งดาบฟาดฟันใส่ธนูที่ระดมยิงมาไปตลอดทางเพื่อ  
เปิดเส้นทาง

"เอาบันไดมา มาล้างเมืองซะ!" เขาตะคอกพร้อมกับถลึงตามอง  
ฟางอู้อี้

มีคนส่งบันไดมาให้ เขาใช้ดาบฟาดฟันท่าฝนธนู คุ่มกันสหายที่ปีน  
บันไดขึ้นไปบนกำแพง

ทันทีที่ขึ้นไปถึงบนกำแพงได้เมื่อไร เมืองฮ่วนซาแห่งนี้ก็จะกลายเป็น  
ลูกไก่ในกำมือ รอดตีเมืองได้เมื่อไร พวกเขาจะจับตัวหญิงสาวที่ถือธนูคนนั้น  
มาสังหารทิ้งเพื่อเชือดไก่ให้ลิงดู

มีสตรีอีกคนขึ้นไปบนกำแพง สายลมคลั่งพัดอารมณ์ของนางให้ปลิว  
สะบัด ปีนปึกผมหลุดร่วงลงพื้น

"ท่านน่าเสวีย ท่านรีบลงไปเถอะ ที่นี่อันตรายมากนะ!" ชุนปู้เกาะ  
พื้นกำแพง ดึงอารมณ์ท่านน่าเสวีย ร้อนใจจนหลังเหงื่อเยียบเย็น

คุณหนูไม่ยอมลงจากกำแพง พวกนางก็ปวดศีรษะพอแล้ว ไฉนยามนี้กระทิงทำหน้าเสวียยังขึ้นมาด้วยอีก

ทำหน้าเสวียไม่ใส่ใจ เกาะขอบกำแพงมองลงไปข้างล่าง ว่ากันตามสภาพภูมิประเทศ ชาวเมืองเป็นฝ่ายได้เปรียบ อาศัยตำแหน่งที่สูงกว่ายิงธนูสังหารพวกโจรไปได้ไม่น้อย แต่พวกโจรเดนตายกลุ่มนั้นสูญเสียชีวิตไปนานแล้ว ไม่เกรงกลัวท่าฝนธนูสักนิด รบพุ่งกันต่อไปก็หาใช่หนทางแก้ไข

นางหันไปตรวจดูสถานการณ์การสู้รบ พบว่ามีบันไดหลายอันพาดมาบนกำแพง และเหล่าโจรก็ปีนขึ้นมาได้ครึ่งทางแล้ว

"อู้อี้ รักษาจุดยุทธศาสตร์ไว้!"

ลมแรงเกินขั้นพัดหอบเสียงให้เลือนหายไปหมด นางตะโกนติดๆ กันอยู่หลายครั้งกว่าฟางอู้อี้ที่กำลังเขนฆ่าข้าศึกจะมีปฏิกิริยา

"ทราบแล้ว"

ฟางอู้อี้ตั้งคันศรไป จู่ๆ ก็มีบางอย่างวาบขึ้นตรงทางตา นางเบี่ยงศีรษะหลบตามสัญชาตญาณ ขวานที่โจรซึ่งกำลังปีนกำแพงขว้างมาเฉียดมวยผมของนางไปอย่างน่าหวาดเสียว ดัดเส้นผมของนางขาดร่วงลงมาปอยหนึ่ง

"อารักขาอู้อี้!" ทำหน้าเสวียตะโกนขึ้นด้วยความตื่นตระหนก สีหน้าซีดเผือด

ชาวเมืองหลายคนก้าวขึ้นไปตามคำสั่ง แต่กลับถูกฟางอู้อี้โบกมือให้หลีกไป นางไม่ได้ตกใจกลัวจนล่าถอย บัดเส้นผมไปด้านข้างพร้อมกับตะโกนบอกคนรอบข้าง

"เอาน้ำมันมาตั้งหนึ่งราดลงไปบนบันได!"

## วิภวณนลภกรั 1

การจะจัดการกับคนป็นกำแพงควรวใช้กรวดทรายคั่วในกระทะร้อนเทราดลงไป ทว่าสถานการณ์ตรงหน้าคับขัน คั่วกรวดทรายไม่ทัน ได้แต่เอาน้ำมันราดลงไปแทน

น้ำมันหลายถังถูกราดลงไป มีโจรบางคนเสียหลัก ร้องโหยหวนตกจากบันไดลงไปนอนอาการร่อแร่ เหลือแต่หัวหน้าโจรผู้นั้นที่สองมือยึดจับบันไดไว้แน่น แขนงหน้าถลึงตาใส่ฟางอุ้อ้อย่างดุร้าย ยังฝืนเกาะอยู่ได้

ลมกระโชกพัดผมยาวสยายยู่บดบังการมองเห็น นางคว้ามมาถักพันแล้วคาบไว้ในปาก ถีบคบไฟมาถึงจุดที่บันไดพาดอยู่

"ถอยลงไปซะ" นางกล่าวเสียงขริม เปลวไฟสว่างเจิดจ้า

"เจ้าไม่กล้าห rokok เจ้ามันก็แค่ผู้หญิงคนหนึ่ง" โจรหัวเราะเสียงเย็น ไม่เชื่อว่านางจะกล้าจุดไฟ

ทั้งด้านบนและตรงเชิงกำแพงเงียบกริบไร้เสียง ดาบกระบี่หยุดการพาดฟัน ธนูหยุดยิง ทุกผู้ต่างจ้องมองคนสองคนที่กำลังคุมเชิงกันอยู่

รอยยิ้มเหี้ยมเกรียมของหัวหน้าโจรไม่ลดน้อยลงเลย ยังคงปีนป่ายขึ้นมาอย่างทำทนาย ไม่เห็นฟางอุ้อ้อยู่ในสายตาแม้แต่หน่อย

สุดท้ายก็เป็นแค่ผู้หญิงคนหนึ่ง จะมีความกล้าสักเท่าไรเชียว

ฟางอุ้อ้อยิบขริมไฟปาก ข่มกตความรู้สึกสะอิดสะเอียนที่ฟลุ่ฟล่า่นอยู่ในอก สมรรถุมนองเลือดทำให้นางสุดจะทน แต่นางกลับไม่ยอมหลีกหนี กุมกระบี่คบเพลิงแน่นยิ่งขึ้น

กำแพงแตกเมื่อไร ชาวเมืองทั้งหมดก็ยากจะหนีความตาย...นางจะใจอ่อนไม่ได้!

ฟางอุ้อ้อทำใจแข็ง โยนคบเพลิงลงไปทีบันได เปลวไฟติดน้ำมันลูกกลม

เผาไหม้ไปอย่างรวดเร็ว กลืนกินบันไดที่ทำจากไม้อย่างหิวกระหาย

"น่าตายนัก!" หัวหน้าโจรคำราม กระโดดลงจากบันไดที่ติดไฟ หล่นไปบนอาขาที่ต้องงอตัวลงพอดิบพอดี ทำให้ไม่ได้รับบาดเจ็บแม้แต่น้อย เขาชูดาบขึ้นมาพร้อมกับแผดเสียงคำรามด้วยความโกรธเกรี้ยว

มีสตรีที่สามารถรับเข้าศึกป้องกันเมือง ทั้งยังกล้ายิงธนู จุดไฟด้วยหรือนี้ นี่มันเหนือความคาดหมายโดยแท้

"จุดไฟ! เผากำแพงทิ้งซะ" เขาตะโกนลั่น โยนทรัพย์สมบัติและหญิงงามทิ้งไปไกลๆ ในหัวคิดแต่จะทำลายเมืองแห่งนี้ให้สิ้นซาก

ฟางอุ๊ยขบฟัน กุมคันศรไว้แน่น เล็งไปที่หัวหน้าโจรซึ่งร้องตะโกนพลางเดินร่าๆ คิดจะยุติศึกครั้งนี้ในเวลาอันสั้นที่สุด

แม้ในเมืองจะมีแหล่งน้ำพอเพียง กระนั้นนางก็ไม่อยากเสียง อากาศร้อนแห้งแล้งติดต่อกันหลายวัน กอปรกับลมบурพาที่พัดมา ทันทิที่เปลวไฟไหม้กระพือ อุณหภูมิที่ร้อนระอุปกคลุมทั่วทั้งเมืองจะกระทบไปถึงหนองใหม่ที่กำลังฟื้นฟู ส่งผลเสียต่อผลผลิตของปีนี้

นางโง่คันศร งามสายธนูจนสุด

"คุณหนู มีกองกำลังคนและอาชญากรกลุ่มกำลังเข้ามาใกล้!" ใครบางคนตะโกนบอกจากที่สูง

"ใช่ทหารกองหนุนของเมืองจีนหรือไม่ว่าว" ฟางอุ๊ยถาม

"ไม่... ไม่ใช่ของประจำเมืองจีนหรือครับ" คนผู้นั้นหรีดตาเพ่งมองให้ถี่ถ้วน

นางลอบส่งเสียงคราง นิ้วมือที่งามสายธนูเย็นเฉียบขึ้นมาเล็กน้อย

สวรรคต คงไม่ใ้ใจผู้ร้ายอีกพวกหรือหนะ กำลังสู้รบของเมืองฮ่วนซา

ไม่เพียงพอจะรับมือกำลังคนสองกลุ่ม

## วิรุณหลงครัก 1

"คุณหนู พวกเขาสวมชุดดำ แม้แต่ธงประจำทัพก็เป็นสีดำเช่นกัน เคลื่อนตัวว่องไวมากขอรับ" เสียงรายงานดังมาจากจุดที่อยู่สูงกว่าอีกครั้ง

ฟางอยู่อีกชายกระโปรงผ้าปักวิ่งขึ้นไปยังจุดที่สูงที่สุด ครั้นได้เห็น กองกำลังกร้าวแกร่งสีดำที่เคลื่อนที่รวดเร็วประดุจสายลมกลุ่มนั้น นางก็ ผ่อนคลายลงทั้งร่าง แทบจะทรุดนั่งลงกับพื้น

นางจำธงประจำทัพนั้นได้ จำบุรุษที่ควมอาษาพุ่งทะยานอย่างรวดเร็ว นำหน้าสุดคนนั้นได้

เป็นเขา ฉู่ขวางมาแล้ว!

(ติดตามต่อไปในฉบับเต็ม)